

ham. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa, da det kommer frem fra anden Side. Det er altsaa beklageligt, at Ministeren ikke har forstaaet, hvad der laa bagved, men jeg haaber dog, at den ærede Minister senere vil stille sig mere velvilligt til denne Sag.

Mindre Haab har jeg med Hensyn til Banegaardsforholdene i Randers. Nu have vi dog haft to Ministre — den sidste skal jeg ikke omtale, men det er hans to For-gængere, jeg tænker paa —, der have stillet sig meget velvilligt til Sagen. Ved Finanslovens Behandling forrige Aar udtalte den daværende Minister for offentlige Arbejder, at Randers Borgere havde billigt Krav paa at faa de meget uheldige Banegaardsforhold ændrede snarest muligt, og at han skulde stille sig velvilligt dertil. Det er altsaa et Løfte, der blev givet, et Løfte, som senere er blevet uddybet ved Besøg af de daværende Ministre. Men der have vi Følgen af denne Skiften Ministre! Saa kom der nu en ny Minister, ham skal jeg ikke bebrejde noget, da han ikke har set Forholdene. Det bliver i saa Tilfælde altsaa Embedsmændene, der tage Affære, og det er det ogsaa i dette Tilfælde: Jeg skal ikke udtale mig om Embedsmændene i Almide-lighed, de fleste ere meget velvillige, men der er ogsaa nogle, der ere rædsomt stædige. Vi skulde blot have dem her ned paa nærmere Hold, saa skulde Forholdet blive et helt andet. Nu bliver det Ministeren, der faar alle Ubehagelighederne, naar Embedsmændene ikke mene at kunne imødekomme de Krav, de berettede Krav, der stilles. Jeg var derfor glad ved, at vi havde faaet en Trafikminister, der maatte antages baade at have Vid-syn og Udsyn og Forstaaelse af, hvad Erhvervslivet kræver. Men nu kommer denne Minister, som har været en stor Købmand, og siger, at Randers Borgere have ikke været saa venlige at forhandle med, at de maa lukke Pungen lidt mere paa Klem næste Gang. Det troede jeg nu ikke, at vi skulde høre af den ærede Minister. Han maa som Købmand vide, at naar man har en god Kreds af Kunder, og man ikke kan ekspedere dem længere i den gamle Butik, saa siger man ikke til dem: Giv mig Penge til at bygge en ny Butik for! men man bygger Butikken om for at faa Kunderne til at strømme til. Men det er Ulykken ved Administrationen, særlig Statsbaneadministrationen, at den mere og mere vil lægge alting over paa Kommunerne, og denne Kræmmerpolitik,

der derigennem føres, ikke alene fra Statsbaneautoriteternes, men ogsaa fra Militæretatens Side, ere Kommunerne nu ved at blive kede af. Den Sammenslutning, der nu er ikke alene mellem Land- og Bykommuner, men ogsaa med Københavns Kommune, vil protestere mod de evindelige Paalæg, der blive lagte over paa Kommunerne, og jeg tror, at Ministeren kan være ganske rolig for, at Pungen ikke mere bliver lukket op paa Klem. Der vil ikke komme ret meget ud af den til en ny Station, lad saa Forholdet være, som det er, indtil det bliver saa skandaløst, at det bliver ganske uforsvarligt. Kommunerne kunne ikke være tjente med stadig at faa nye Udgifter lagt over paa sig. Jeg indbød Ministeren i sin Tid til at komme til Randers f. Eks. til et Hestemarked, altsaa paa en Dag, hvor Land og By i Fællesskab kunne se det uforsvarlige i Banegaardsforholdene. Jeg tror, at det da vilde gaa den højtærede Minister som Løjtnant von Bud-dinge: Han vilde blive klemt og klemt saa længe, at han gik med til snarest at tilvejebringe en Ordning af Forholdene i Randers, som denne By trænger til, lige saavel som Aarhus trænger til en Omord-ning af sine Banegaardsforhold. Det fore-kommer mig at være ganske uforsvarligt, at man, efter at der for flere Aar siden er vedtaget en Bevilling, og Byen har givet Penge til, dog lader Forholdene være, som de ere, trods den store Trang, der er til Udvidelser.

Saa er der en Sag, som jeg vil slutte med at omtale. Det er noget, jeg hverken paa Finansloven eller paa Tillægsbevillingsloven finder opført noget Beløb til, og det behøves rimeligvis heller ikke for at føre den Lov ud i Livet, som Rigsdagen i Maj forrige Aar vedtog, nemlig Loven om edsvorne Revisorer. Det er ganske forbausende, at man ikke hører noget til, hvad det bliver til med denne Lov. Den tidligere Minister sagde her i Tinget — jeg skal ikke oplæse det, jeg kan godt huske det —, at han haabede, at Tinget hurtigst vilde fremme denne Sag, saaledes at den i Løbet af Sommeren kunde blive færdig, og at der til Efter-aaret kunde tilbydes Landet autoriserede Revisorer. Nu staa vi ved Samlingens Slutning. Erhvervslivet har gentagende spurgt om disse Revisorer, men vi have ikke hørt noget til dem. Og dog skulde dette Ministerium, der vil udrense, først og fremmest sørge for, at vi fik nogle Revisorer, thi mange af dem, vi have, ere, havde jeg nær sagt, mere Bengnavere end Revisorer. Hvem ved, hvor mange Kalamiteter der